

Quina és la teva veritat?

La paraula postveritat, que potser ara ens sembla molt estranya o llunyana, és un terme incorporat en els últims anys per referir-nos a situacions en què les opinions personals i subjectives dels fets del nostre entorn, prenen més força que les informacions objectives que pretenen explicar la realitat sense esbiaixos.

Actualment aquest concepte ha pres protagonisme en les xarxes socials i en molts titulars referents a la política. Sobta comprovar com missatges i comportaments tergiversats, corromputs, manipulats, etc de personatges rellevants de la nostra societat, continuen tenint el suport i la confiança dels ciutadans que, així mateix, renoven una i altra vegada el seu recolzament a aquests, malgrat que els fets demostren la seva mala praxi i les decisions interessades al llarg del temps.

Aleshores, si totes aquestes persones són conscients d'això, per què continuen creient-t'ho? Què els fa obviar les evidències?

Sembla que la tendència de la persona es mantenir-se en la zona de confort, evitant les dificultats, escapant dels grans canvis, cercant una vida el més fàcil possible. Des d'aquesta posició la persona deixa de ser crítica, perd la seva capacitat d'anàlisi i s'acaba deixant manipular. Pren la mentida com a veritat sense més mínima preocupació, ni qüestionament, pensant que una vida senzilla, simple, és la bona.

Com diu Antoni Bassas en el seu article al ara.cat "*A la Facultat de Periodisme ens ensenyaven que "els fets són sagrats i les opinions són lliures", i en canvi, ja fa alguns anys que vivim al revés: avui el que són sagrades són les opinions, i els fets són opinables*".

Però és sa aquest tipus de vida? Realment és el que volem?

Penso que si volem viure des de la veritat, el més essencial és que tinguem la voluntat d'arribar-hi, independentment de si aquesta veritat ens satisfà o no. És important posicionar-se des d'un punt de vista neutre, allunyar-nos dels nostres sentiments i ideals per analitzar cada situació sense cap tipus d'interferència subjectiva. D'aquesta manera serem capaços de discernir les informacions que volem sentir de les que no volem i solem evitar, arribant així a una idea objectiva de la veritat sobre quelcom determinat.

Això no vol dir que hàgim d'anul·lar els nostres sentiments. Sentir és bo i hem de poder-ho fer, però el sentir no ha de eliminar la nostra capacitat de raonar, d'emetre judicis, de ser crítics. Hi ha d'haver un equilibri entre raó i sentiment a favor de poder trobar quina és la realitat més justa i bona pel bé comú.